

1. fejezet

– Sajnálom – jelentettem ki, felkészülve az elkerülhetetlen reakcióra. Amikor kezdetét vette a Párválasztóm, pontosan így képzeltem el a végét, hogy egyszerre több tucat udvarlóm is távozik, akik közül sokan még egyáltalán nem fogadták el, hogy számukra véget ér a reflektorfényben töltött időszak. Az elmúlt néhány hét során azonban kiderült, többen is akadnak köztük, akik kedvesek, okosak és nagyvonalúak, ezért aztán majd’ a szívem szakadt meg attól, hogy csapatosan kell elküldenem őket.

Ők tisztességesek voltak velem, nekem viszont most eléggé igazságtalanul kellett bánnom velük. Távozásukat csak az élő adásban történő bejelentés tehetta hivatalossá, és azt mindannyiuknak ki kellett várnia.

– Tisztában vagyok azzal, mennyire váratlan a döntésem, de tekintettel édesanyám bizonytalan egészségi állapotára, édesapám arra kért, hogy vállaljak át több államigazgatási feladatot. Úgy érzem, ezzel csak akkor leszek képes megbirkózni, ha a Párválasztóval töltött időből csípek le valamennyit.

– Hogy van a királyné? – tudakolta Hale nagyot nyelve.

Mélyet sóhajtottam.

– Eléggé... eléggé rossz állapotban van.

Apa vonakodott engedélyezni a látogatást a kórházi szárnyban, de végül sikerült megtörnöm az ellenállását. Azonnal megértettem, miért ellenkezett annyira, mihelyt megpillantottam eszméletlen anyámat, akinek a szív működését csak egy monitor jelezte. Épp akkor hozták ki a műtőből, ahol az orvosok a lábából vettek ki egy vénát, hogy a mellkasába helyezve pótolják vele azt, ami teljesen elhasználódott, mivel agyondolgozta magát.

Az egyik sebész elmondta, hogy egy percre elvesztették, de sikerült visszahozniuk. Csak szorítottam a kezét, és ültem mellette görnyedten, mert biztosra vettem, ettől magához tér és rám szól, hogy húzzam ki magam. Ám nem így történt.

– De életben van. Édesapám... ő...

Raoul megérintette a vállam, hogy megnyugtasson.

– Semmi baj, felség. Mindannyian megértjük.

Tekintetem végigsuhant a termen, és egy pillanatra megállapodott minden egyes udvarlómon, hogy megjegyyezhessem az arcvonásaikat.

– Azt feltétlenül be kell vallanom, hogy eleinte mindannyiuktól halálra rémültem – árultam el. Jó néhányan kuncogni kezdtek. – Köszönöm, hogy szerencsét próbáltak, és hogy ennyire megértően fogadták a hírt.

Belépett egy palotaőr, és a torkát köszörülve felhívta magára a figyelmet.

– Elnézését kérem, felség. Hamarosan kezdődik a közvetítés. A stáb szeretné rendbe tenni a... khm... – Kezével ügyetlen mozdulatot tett. – A haját meg ilyesmi.

– Köszönöm – biccentettem. – Azonnal végzek.

Miután távozott, újra a fiatal emberek felé fordultam.

– Remélem, megbocsátják, hogy nem egyenként köszönök el önöktől. Mindannyiuknak a legjobbakat kívánom a jövőben.

Miközben kifelé lépdeltem, utamon kórusban elmormolt búcsúszavaik kísérték. Mihelyt bezárult mögöttem az Urak Szalonjának ajtaja, újra nagy levegőt vettem, és felkészültem arra, ami rám várt. *Eadlyn Schreave vagy, és nincs senki... szó szerint nincs senki, akinek a hatalma a tiedhez lenne mérhető.*

A palotát különösen csendesnek éreztem most, hogy nem sétálgatott arra anya az udvarhölgyeivel, nem töltötte meg a folyosókat Ahren kacagása. Akkor vesszük észre igazán, mennyire hiányzik valaki, amikor elveszítettük.

Kihúztam magam, úgy indultam a stúdió felé.

– Felség – köszöntöttek többen, amikor beléptem. Meghajoltak, utat adtak, de közben egyikük sem nézett a szemembe. Fogalmam sem volt, hogy ennyire együtt éreznek velem, vagy ők már tudnak valamit.

– Ó, egy kicsit fénylik az arcom – pillantottam egy tükörbe. – Lehetne, hogy...

– Természetesen, felség. – Egy lány ügyes kézzel máris felitatgatta a bőrömről a verejtéket, és alaposan bepúderezett.

Megigazítottam ruhám magasan záródó csipkegallérját. Amikor reggel felöltöztem, a palota általános hangulatát tekintve a fekete tűnt a legmegfelelőbb választásnak, így utólag azonban inkább kritikusan szemléltem magam.

– Túl komoly benyomást keltek – adtam hangot aggodalmaimnak. – Nem tiszteletreméltóan, hanem olyan szorongósan komolyat. Rossz az egész, ahogy van.

– Ön nagyon is szép, felség – mondta a sminkes lány, miközben friss rúzszt vitt fel az ajkaimra. – Akár az édesanyja.

– Dehogy! – jajdultam fel panaszosan. – Az ő hajának, bőrének, szemének a közelébe sem érek.

– Nem így értettem. – A barátságos modorú, gömbölyded lány puha fürtjei a homlokába hulltak, amikor mögém állva lehajolt, és a tükörképemre függesztette tekintetét.

– Nézze csak – mutatott a szememre. – Nem ugyanolyan a színe, de ugyanaz az eltökéltség tükröződik benne. Az ajkán pedig éppolyan reménytelen mosoly játszik. Tudom, hogy a nagymama színeit örökölte, de ezt leszámítva ön teljességgel az anyja lánya.

Néztem magam a tükörben. Már-már láttam is, mire utalhat, és valamivel kevésbé éreztem magam magányosnak ebben a pillanatban, amikor mindenkitől el voltam szigetelve.

– Köszönöm. Ez sokat jelent nekem.

– Mindannyian imádkozunk az édesanyjáért, felség. De azt is tudjuk, hogy ő sosem adja fel.

Rossz hangulatom dacára halkán felnevettem.

– Az már biztos!

– Két perc! – kiáltotta a rendezőasszisztens. Lesimítottam a ruhámat, megigazítottam a hajam, és fellépkedtem a szőnyeggel borított pódiumra. Bár be voltak kapcsolva a reflektorok, a stúdiót a megszokottnál hűvösebbnek éreztem, és a karom is libabőrös lett, amikor odaálltam a számomra kijelölt, egyedül árválkodó helyre.

A hajszálnyival kevésbé ünnepélyesen öltözött, de így is elegáns Gavril együttérző mosollyal lépett mellém.

– Biztosan ezt szeretné? Mert nagyon szívesen közlöm ön helyett a híreket.

– Köszönöm, de úgy gondolom, ezt magamnak kell megtenni.

– Akkor jó. Hogy van az édesanyja?

– Egy órával ezelőtt rendben volt. Az orvosok altatásban tartják, hogy a szervezete pihenessen és gyógyulhasson, de annyira elcsigázottnak tűnik. – Egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy lehiggadjak. – Elnézést. Nagyon feszült vagyok az egésztől. Viszont apánál biztosan jobban viselem.

Gavril a fejét csóválta.

– Elképzelni sem tudom, hogy akadjon ember, akit nála jobban megviselne a helyzet. Az első találkozásuktól fogva az édesanyja lett az édesapja mindene, az egész világa.

Felidéztem magamban az előző éjszakát, a fényképekkel borított falat a lakosztályukban, és végigfutottam megismerkedésük részletein, amelyekről csak az utóbbi időben szereztem tudomást. Még mindig nem sok értelmét láttam annak, hogy valaki számtalan akadályon verekedje keresztül magát a szerelméért... hogy aztán végül ennyire sebezhetővé váljon.

– Ön ott volt, Gavril. Tanúja volt a szüleim Párválasztójának. – Nagyot nyeltem, még mindig bizonytalan voltam. – Tényleg beválik ez a dolog? Hogyan lehetséges?

A férfi vállat vont.

– Az öné a harmadik ilyen esemény, amelyen részt veszek, de még mindig képtelen lennék megmondani, pontosan mitől is működik ez az egész érzelmi szerencsejáték, hogyan vezethet el a valódi lelki társhoz. Annyit azonban megjegyeznék, hogy a nagyapja nem az a fajta személyiség volt, akit rajongva tiszteltem volna, mégis úgy bánt a királynéjával, mintha nála fontosabb ember nem létezne az egész

bolygón. Másokkal nyersen viselkedett, vele azonban mindig megengedő és nagyvonalú volt. A felesége a legjobbat hozta ki belőle, amit nem mondhatnék el... Mindegy, a nagyapja rátalált az igazira.

Kíváncsian hunyorogva néztem rá. Szerettem volna tudni, mit hallgat el. Tisztában voltam azzal, hogy nagyapám keménykezű uralkodó volt, ezen kívül azonban egyebet nem nagyon hallottam róla. Apa történeteiben sem szülőként, sem az édesanyja férjeként nem tűnt fel, és engem egyébként is jobban érdekelt, amit a nagyanyámról mesélt.

– Az ön édesapja pedig... Szerintem fogalma sem volt, hogy mit is keres. És az igazat megvallva, az édesanyjának sem. De mindenben tökéletesen összeillettek. Amivel már mindenki más rég tisztában volt, mire ők is ráébredtek.

– Tényleg? – kaptam fel a fejem. – Ők nem tudták?

Gavril enyhe grimaszt vágott.

– Pontosabban szólva, inkább az édesanyja nem tudta. Úgy tűnik, önöknél ez családi vonás – nézett rám jelentőségteljesen.

– Gavril, ön egyike azon keveseknek, akiknek bevallhatom. Nem arról van szó, hogy nem tudom, mit is keresek. Inkább arról, hogy a Párválasztó előtt még nem álltam készen az egészre.

– Á! Felmerült bennem ez a gondolat is.

– De most itt vagyok.

– És attól tartok, egy szál magában van. Ha úgy dönt, hogy végigcsinálja... és a tegnapi események után senki sem hibáztatná, ha nem lenne hozzá kedve... de egyedül ön hozhat meg egy ilyen fontos döntést...

– Tudom – bólintottam. – Ezért is tartom annyira ijesztőnek.

- Tíz másodperc! – kiáltotta oda a rendező asszisztense. Gavril megpaskolta a vállamat.
- Felség, ha bármiben a segítségére lehetek, számíthat rám.
- Köszönöm.

A kamera előtt kihúztam magam, és amikor felvillant a piros lámpa, igyekeztem higgadtságot erőltetni magamra.

– Illéa népe, jó estét! Én, Eadlyn Schreave hercegnő, azért szólok most önökhöz, hogy bizonyos nemrégiben megtörtént, a királyi családot érintő eseményekről adjak tájékoztatást. A jó hírrel kezdem. – Megpróbáltam mosolyogni, komolyan igyekeztem, de egyre az járt a fejemben, mennyire árvának és elhagyatottnak érzem magam. – Szeretett öcsém, Ahren Schreave herceg feleségül vette Franciaország hercegnőjét, Camille de Sauveterre-t. Bár esküvőjük időpontja némi meglepetést okozott, ez nem csökkenti a boldog pár frigye felett érzett örömünket. Remélem, mindannyiuk nevében is kívánhatom, hogy házasságuk a lehető legboldogabb legyen.

Kis szünetet tartottam. *Meg tudod csinálni, Eadlyn.*

– Ami a szomorúbb hírt illeti... Édesanyám, America Schreave, Illéa királynéja, tegnap este súlyos szívrohamot kapott.

Elhallgattam. A szavak mintha gátat képeztek volna a torokban, amitől egyre keservesebben tudtam kiküszködni őket magamból.

– Az állapota válságos, folyamatos orvosi felügyelet alatt áll. Kérem, im...

A számhoz kaptam a kezem. Éreztem, hogy mindjárt elsírom magam. Itt, az ország szeme láttára, élő adásban fogom elveszíteni az önuralmam, pedig mindazok után,

amit Ahren elmondása szerint a nép érez irántam, más sem hiányzik, mint hogy még gyengének is mutatkozzam.

Lesütöttem a szemem. Anyának szüksége van rám. Apának szüksége van rám. Talán valami egészen elhanyagolható módon még az országnak is szüksége van rám. Nem hagyhatom cserben őket. Felitattam a könnyeimet és tovább beszéltem.

– Kérem, imádkozzanak előbbi felépüléséért, hiszen mindannyian rajongunk érte, és nagyon számítunk útmutatására.

Levegőt vettem. Egyedül így juthattam előre, egyik pillanattól tovább, át a másikba. Beszívni a levegőt, kifújni.

– Édesanyám rendkívüli jelentőséget tulajdonít a Párvasztónak, ami köztudomásúlag szüleim hosszú és boldog házasságnak a kiindulópontja volt. Emiatt határoztam úgy, hogy tiszteletben tartva azt, amit az ő leghőbb vágyának hiszek, folytatom a saját Párvasztómat. Azonban az eltelt huszonnégy óra során a családunkra akkora nyomás nehezedett, hogy bölcsebbnek láttam máris kialakítani a versengő fiatal emberek Elitjét. Édesapám bizonyos sürgető körülményeknek betudhatóan annak idején tíz helyett hat hölgyre csökkentette a mezőnyt. Példáját én is követtem. A következő hat úriembert kértük fel a Párvasztó folytatására: Sir Gunner Croft, Sir Kile Woodwork, Sir Ean Cable, Sir Hale Garner, Sir Fox Wesley és Sir Henri Jaakoppi.

Szokatlanul megnyugtató volt kimondani a nevüket, mint ha tudnám, mennyire büszkék lehetnek most, és még a távolból is érezném a belőlük áradó melegséget.

Már majdnem végeztem. Az ország megtudta, hogy Ahren elment, hogy anyám meghalhat, és hogy a Párvasztó folytatódik. De hátra volt még a hír, amit rettegtem kimondani.

Ahren levelének hála, tisztában voltam azzal, hogy mit gondol rólam a nép. Vajon hogyan reagálnak majd erre?

– Édesanyám megrendült egészségi állapota miatt édesapám, őfelsége Maxon Schreave, a király, úgy döntött, hogy a betegágya mellett marad. – *Na, akkor most.* – Ezért engem nevezett ki régensnek egészen addig, míg újra képesnek nem érezi magát arra, hogy visszavegye címét és az állam igazgatásának terhét. További értesítésig én hozok meg minden döntést. Nehéz szívvel vállalom ezt a szerepet, ugyanakkor boldoggá tesz, ha hozzájárulhatok szüleim lelki nyugalmaához. Mihelyt lesznek az említettekhez kapcsolódó frissebb híreink, tudatni fogjuk őket az országgal. Köszönöm, hogy meghallgattak, és mindenkinek további szép napot kívánok.

A kamerák leálltak, én leléptem a pódiumról, és lerogytam a családom számára fenntartott székek egyikébe. Émelyegtem, és boldogan ültem volna ott órákon át, hogy összeszedjem magam, ha azt képzeltem volna, hogy megengedhetem magamnak. De túl sok tennivaló állt előttem. Listámon a legelső tétel az volt, hogy megnézzem, mi van anyával és apával, aztán várt rám a munka. A nap folyamán valamikor találkoznom kell az Elit tagjaival is.

A stúdióba kilépve megtorpantam, mert egy sor úriember állta el az utam. Hale arcát pillantottam meg elsőként. Vonásai felderültek, amikor meglátott, és azonnal felém nyújtott egy szál virágot.

– Önnek hoztam.

Amikor tekintetem végigsuhant rajtuk, már feltűnt, hogy mindannyian virágot szorongatnak, néhány szárlól jól láthatóan még a gyökeret sem tépték le. Csak arra tudtam

gondolni, hogy amikor a bejelentés során meghallották a nevüket, azonnal kivágtattak a kertbe, majd rögtön lejöttek ide.

– Idióták – sóhajtottam. – De azért köszönöm.

Átvettem Hale-től a virágját, aztán megöleltem.

– Minden nap igyekeztem mondani önnek valamit – suttogta –, de kérem, tudassa, ha egy-egy szónál többre vágyik.

Kicsit erősebben szorítottam magamhoz.

– Köszönöm.

Ean következett, és bár eddig csak a randevúnk alkalmával, a beállított fotók miatt értem hozzá, most képtelen lettem volna nem átölelni.

– Valamitől úgy érzem, önt ebbe úgy kellett belekényszeríteni – súgtam a fülébe.

– Az egyik folyosón álló vázából kaptam ki a virágomat. Nagyon kérem, ne áruljon be a személyzetnél.

Megveregettem a hátát, mire ő is ugyanezt tette velem.

– Az édesanyja rendbe jön – ígérte. – Minden rendben lesz.

Kile ujját felsértette egy tövis, ezért amikor átölelt, vérző kezét igyekezett távol tartani a ruhámtól. Ezzel sikerült megnevettetnie, és az egész így volt tökéletes.

– Mosolyok miatt – közölte Henri, mire az ő virágját is belevettem egyre ziláltabb csokromba.

– Jó, jó – idéztem fel a szavajárását, mire elnevette magát.

Még Erik is szerzett nekem egy szál virágot. Enyhén ön-elégült mosollyal vettem át tőle.

– De hiszen ez egy pitypang – néztem rá.

Vállat vont.

– Akad, akinek a szemében csak valami gyomnövény, és akad, aki virágnak látja. Nézőpont kérdése az egész.

Amikor átöleltem, éreztem, hogy a többiek felé pillant. Mintha kellemetlennek találta volna, hogy ugyanúgy bánok vele, mint a többi fiatalemberrel.

Gunner nagyot nyelt, alig pár szót volt képes kiböki, de gyengéden tartott a karjában, mielőtt továbbmentem volna.

Fox három szál virágot szorongatott.

– Nem tudtam választani.

– Mindegyik nagyon szép – mosolyogtam rá. – Köszönöm.

Olyan erősen karolt át, mintha nagyobb szüksége lett volna a támogatásra, mint a többieknek volt. Ezért egy darabig csak öleltem, úgy néztem vissza az én Elitemre.

Nem, az egésznek semmi értelme sem volt, mégis tisztán láttam, hogyan történt meg... hogyan tettem ebbe a dologba egyre többet a szívemből. Mostantól fogva pontosan ebben reménykedtem – hogy kötelességem és a szerelem valami módon egybeesnek, és hirtelen azt tapasztalom, hogy ott állok az egész kellős közepén, és mégiscsak boldog vagyok.